

Titel: Fjerde Afsnit.

Citation: "Fjerde Afsnit.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1876*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r02-shoot-chptrd1e12668.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1876

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Fjerde Afsnit.

Om Politimyndighedens Ordning.

I Overensstemmelse med de ældre Udkast ere den foreståede Ordnings Hovedtræk: 1) at Riget deles i Politikredse, svarende til Underretskredsene (§ 105 1ste Stykke), 2) at der i hver Kreds beskikkes en fra Underdommeren forstjellig Politimester (§ 105 2det Stykke). 3) at Politiets Kræfter i det Hele forøges og 4) at Politimesteren foruden selve Politifunktionerne overtager — i al Fald føreløbig — hele den evrige forvaltende Virksomhed, som efter den gjældende Ret påhviler i Underdommerne, med Undtagelse af de Forretninger, der efter deres Beskaffenhed egne sig til at henlægges under andre bestående Myndigheder.

Den nærmere Angivelse af de Forretninger, Udkastet henlægger til Politimestrene, indeholdes i § 106. Som allerede antydet falde disse Forretninger naturligt i to forskellige Klasser, nemlig sådanne, som ligefrem falde ind under Politivirksomheden, og de Funktioner, som vel efter deres væsen ere Politimyndigheden uvedkommende, men desuagtet af praktiske Hensyn må henlægges til Politimestrene, naar Forvaltningen adskilles fra Retsplejen. Hvad den første Klasse angår, har man i Udkastet kunnet indskrænke sig til en kort Formulering af Politimyndighedens Opgave under Henvielse til andetsteds givne Regler (§ 106, 1ste Stykke). Forsåvidt Politiets Virksomhed falder indenfor Retsplejen (Retspolitiet), have nemlig Bestemmelserne herom deres rette Plads i Udkastet til Lov om Strafferetsplejen, og ligesom det herefter måtte ansees for uheldigt, om man vilde gjentage disse Regler, udrejne af deres naturlige Sammenhæng, i Lovudkastet om Retsorganisationen, således vilde det åbenbart ligge endnu fjernere i denne at optage Sagsøgeren af den anden Side af Politivirksomheden (den administrative). Med Hensyn til det sidstnævnte Forhold henviser derfor § 106 1ste Stykke til de gjældende Love og Vedtægter. Selv om der i visse Retninger måtte være Trang til nye Bestemmelser på dette Område, kan det i al

Fald ikke være Opgaven at give disse i Sammenhæng med Retsplejens Omordning.

Hvad angår den udenfor Politimyndigheden faldende Forvaltningsvirksomhed (Undersvighedsforretningerne), som efter de hidtil gjældende Negler har været henlagt til Herredsfogden, Birkedommeren eller Byfogden, ere enkelte herhen hørende Forretninger ifølge Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleje blevne til Domstolssager. Dette gjælder således om Umyndiggørelse og Anordning af fast Lavværgemål for Enker, se den nævnte Lovs 6te Åssnit Kapitel V. Andre af disse Forretninger ville, uanset at de have bevaret deres administrative Karakter, forblive hos Underdommerne ifølge Udkastets § 25 Lit. d og 6 nemlig Formandskabet i Landvæsenskommissioner og endel Forretninger, som vedrore Statens Forsorg for Umyndige. Endelig er udenfor Kjøbenhavn Om Dvrigheden efter D. L. 3—16—3 tilkommende Afgjørelsesret og de Dvrigheden påhvilende Forretninger med Hensyn til borgerlige Vielser henlagte til vedkommende Amtmand (§ 106, 2 det Stykke), en Sagsøger, som, naar disse Forretninger skulle udstilles fra Underdommerens Virkekreds, vistnok vil findes at stemme bedst med deres Natur og heller ikke kan antages at ville frembyde praktiske Ulemper, j Bortset fra de ovenanferte Undtagelser er hele den omfattende Kreds af Underøvrighedsforretninger, som i Tidernes Lob er overdraget de nuværende Retsbetjente, ved Udkastets § 106 blevet henlagt til Politimestrene, hvorhos man for at afskjære Tvivl om, hvorvidt enkelte af j de Retsbetjentene påhvilende Forretninger ere pålagte dem i Egenskab af Underøvrigheder, har anset det rettest af affatte den gjældende Bestemmelse således, at enhver Forretning, I der efter den hidtil gjældende Ret har været henlagt til Retsbetjentene, og som ikke ifølge Reglerne i denne Lovs første Afsnit gå over til Retterne, henvises til Politimestrene*). Den således foreståede Ordning er imidlertid ikke

*) Herfra er dog gjort en Undtagelse for de frivillige Auktioners Vedkommende, idet Sagsøgeren af dette Forhold, svm er forudsat ikke at skulle bevare sin tidligere judicielle Karakter, er henvift til en særlig Lov.

fremgået af den Grkjendelse, at alle de heromhandlede, meget forskelligartede Forretninger stå i naturlig Forbindelse med Politivirksomheden eller dog uden Ulempe kunne førenes med denne, men hviler på den Betragtning, at der ikke er nogen anden bestående Myndighed, til hvilken de naturligere kunne henlægges, medens Oprettelse af særegne Statsmyndigheder til Varetagelse af disse Forretninger allerede af finansielle Hensyn må ansees for udelukket. Som det af Bestemmelsens Affattelse vil sees, fremtræder imidlertid den i Udkastet foreslåede Sagsøger på dette Punkt kun med en foreløbig Karakter. I Overensstemmelse med det i Lov 26. Maj 1868 § 2 tagne Forbehold må det nemlig antages, at Gjennemførelsen af Retsplejens Adskillelse

fra Forvaltningen vil drage en Forandring i Henseende til Kjøbstadkommunernes Bestyrelse efter sig, og en Omordning af dette Forhold — om hvilken det selvfølgelig ikke er Kommissionens Opgave at stille førstegang — tor vistnok forudsættes i flere Henseender at ville indvirke på Politimestrenes Virkekreds navnlig i den Retning, at nogle af de dem ved Bestemmelsen i Udkastets § 106 2det Stykke tildelte Forretninger i Kjøbstæderne ville blive henlagte til Kommunalbestyrelsen. — Hvad angår de Kommuner (Flækkerne), i hvis Bestyrelse Underøvrigheden på Landet efter de hidtil gjældende Regler indtræder som Formand med samme Stilling som Borgmesteren i Kjøbstæderne, bestemmer § 106 sidste Stykke, at Formanden for Fremtiden beskikkes af Kongen, indtil anderledes fastsættes ved Lov. Det er altså ikke udelukket, at Politimesteren i disse Kommuner kan beskikkes til Formand for Kommunalbestyrelsen; man har kun villet ophæve den bestående lovbestemte forening af sidstnævnte Funktion og Underøvrighedsforretningerne, en Ordning, der efter disses Henlæggelse til de nye Politimestre neppe vilde være hensigtsmæssig.

Som tidligere fremhævet er det et af Organisationsudkaftets Hovedoform at tilvejebringe et kraftigt Politisk Nødvendigheden af Foranstaltninger i denne Retning blev allerede anerkjendt i de ældre Forslag til en Omordning af Strafferetsplejen og gjør sig efter

Kommissionens Strasseretsplejeudkaft gjældende med fåmeget større Styrke, som dette gaar endnu videre end de ældre førstegang i Gjennemførelsen af Anklageprincipets Konsekvenser. Det af Kommissionen udarbejdede Lovudkast om Strafferetsplejen har nemlig ikke blot i Lighed med de ældre førstegang udelukket det inkvisitoriske Forhold, som efter den bestående Ret er den kriminelle Undersøgelses Hovedvåben overfor Forbrydelsen, men det har tillige i Modfætning til hine førstegang væsentlig begramse: Anvendelsen af de øvrige Undersøgelsesmidler, hvad navnlig træder frem i Reglerne om Ransagning og Vidner. Desto vigtigere bliver det da at tilvejebringe Betingelserne for, at de begramsede Midler, der her« efter levnes den kriminelle Undersøgelse, kunne anvendes med den størst mulige Energi og Omsigt, et Mål, der Først og fremmest forudsætter en kraftig Organisation af Politimyndigheden. Med Henfyn til de Forandringer i den bestående Politioorganisation, Opnåelsen af det nævnte Djemed kræver, viser der sig imidlertid en væsentlig Forfæjelse mellem den kjo benhavnske Politikreds (Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Amtrådkreds) og Rigets andre Politikredse. Ligesom Retplejens Adskillelse fra Forvaltningen forlængst er gennemført i Kjøbenhavn, således haves der overhovedet her en Politioorganisation, der vil kunne lægges til Grund for den nye Sagsører med de enkelte Forandringer, som Inddragelsen af Kjøbenhavns Amtrådkreds vil have til følge. De nærmere Regler for denne Inddragelse henviser Udkastets § 107 til Fastsættelse ved særlig Lov. Hvad angår Rigets øvrige Politikredse, vil det derimod ikke være muligt at bygge Politiets Sagsører på den bestående Tilstand som Grundlag. I Forbindelse med de tidligere udviklede Regler om Politivirksomhedens Udskillelse fra Underdommerembederne og Henlæggelse til en særlig Politimester vil det for disse Kredses Vedkommende være nødvendigt at tilvejebringe en ny Organisation af de Kræfter, der behøves til Politimesterens Bistand. Hovedtrækkene i denne Sagsører gives i Udkastets § 108, med Hensyn til hvis Indhold bemærkes følgende:

I § 108 Nr. 1 bestemmes, at der til

Politimesterens Bistand i hver Kreds stal ansættes en af Justitsministeren beskikket Politiasistent, og at denne, hvor han handler i Medfør af den ved Regulativ fastsætte Fordeling af Forretningerne eller efter Pålæg af Politimesteren, eller hvor denne ikke er tilstede, har samme Gmbedsmyndighed som Politimesteren. Hermed må sammenholdes Reglen i Nr. 4, ifølge hvilken der i hver Politikreds foruden en Hovedstation ved Kredsen Hovedhingssted, hvor Politimesteren stal have sin Bolig, bliver at oprette en Bistation, ved hvilken Politiasistenten stal bo, På det Sted i Kredsen, som Justitsministeren bestemmer efter Forhandling med vedkommende Amts- og Byråd. Herved bliver det muligt at lette den Byrde, som de nye Kredses store Udstrækning ellers vilde medføre for Befolkningen, samtidig med at der ydes Politimesteren en Bistand, som han i Almindelighed ikke uden Skade for Tjenestens Tarv vilde kunne undvære. Den således foreslåede Sagsører, der forøvrigt i det Væsentlige stemmer med de ældre førstegang, vil vistnok i det Hele vise sig hensigtsmæssigere end den Fremgangsmaade at tilstå vedkommende Politimestre et større Beløb til Kontorhold og derved sætte dem i Stand til at benytte sig af private Fuldmægtige, som handlede på deres Ansvar. Hvad Sagens finantfielle Side angår, fremhæves, at de i Udkastet foreslåede Politiasistenter, der — som allerede bemærket — beskikkes af Justitsministeren, ikke vilde være berettigede til Pension efter Pensionsloven, og at det heller ikke kan antages, at det i Reglen vil være nødvendigt at tilstå dem Understøttelse ved deres Afskedigelse, idet de i Almindelighed, naar de på en tilfredsstillende Måde opfylder deres Pligter, vilde kunne vente at rykke op til Politimestre. Da derhos det forøgede Kontorhold for Politimestrene ikke kan antages at ville udgjøre noget ringere Beløb end det, der vil udfordres til Lønning af de foreslåede Politiasistenter, vilde Statskassen neppe vinde Noget ved hin Sagsører. På den anden Side vilde derimod Befolkningen utvivlsomt tabe derved. Skulde Politimesterens Fuldmægtig være bosat ude i Kredsen og altså for så vidt indtage en lignende Stilling som

den, der i Udkastet er tiltænkt Politiasistenten, så måtte han, hvis hans nærværelse skulde være til nogen Nytte, have en vis Myndighed til at handle på egen Hånd. Det vilde imidlertid ikke med Rette kunne gjøres Politimesteren til Pligt, at han skulde bemyndige en Anden til at handle på sine Vegne ikke i enkelte bestemte Tilfælde eller i en vis Art Sager, men i næsten alle ham påhvilende Forretninger i et vist Distrikt, og at han dog selv skulde boere Ansvar for Alt, hvad denne Anden føretog sig, et Ansvar, der ofte vilde være af stor Betydning. Men skulde Fuldmægtigens Bemyndigelse til at handle på egen Hånd indstrækkes til

enkelte Tilfælde, således at han i Almindelighed skulde indhente Ordre fra Politimesteren og først derefter handle, vilde Følgen ikke alene blive Vidtløftighed og Forhaling i Sagernes Behandling, men også, at Resultatet i det Hele blev uheldigt, fordi der ikke blev handlet i rette Tid. Skulde derimod — hvad fra hint Standpunkt i og for sig måtte ansees for det Naturligste — Politimesterens Fuldmægtig være ansat ved Kontoret og altså udsendes af Politimesteren i indtrædende Tilfælde for at handle på hans Vegne, vilde på Grund af de nye Politikredses Udstrækning en stor Del af Beboerne blive fjernet så langt fra Politivrigheden, at den kun med Vanskelighed vilde kunne søge denne, en Ulempe, der vilde være fåmeget føleligere, som det netop er Politivrigheden, med hvem Befolkningen i det praktiske Livs fleste og almindeligste Anliggender vil have Noget at Afgjøre. I Henhold til disse Betragtninger har man i Overensstemmelse med de ældre førsttag ikke anset det for rigtigt at overlade til Politimesteren at sørge for Forretningernes Udførelse i hele Politikredsen ved private Fuldmægtige, antagne af ham selv og handlende på hans Ansvar, men foretrukket til Politimesterens Medhjælp at ansætte særegne Beskillingsmænd (Politiassistenter), der på eget Ansvar udføre de Politiforretninger, som ifølge Om almindelige Forretningsfordeling ere henlagte til dem eller i Politimesterens Fraværelse må overtages af dem. Medens Politiassistenten for så vidt altså indtager en selvstændig Stilling, er det

dog på den anden Side en Selvfølge, at Politimesteren som den, der står i Spidsen for hele Kredsen Politivæsen, må føre Tilsyn med den i hans Kreds beflittede Politiassistent og have Myndighed til at give ham Ordre og Anvisninger. De fornødne nærmere Bestemmelser fåvel om dette Punkt som angående det øvrige indbyrdes Forhold mellem Politimester og Politiassistent, har man troet at kunne henvise til Fastsættelse gennem et af Justitsministeren udfærdiget Regulativ.

Hvad angår det underordnede Personale, bestemmes det i § 108 Nr. 2, at enhver Politikreds forsynes med det fornødne Antal Politibetjente. Hvilket Antal der behøves, er imidlertid et Spørgsmål, hvorom der — selv bortset fra, at Politikredsenes Afgrænsning er henvist til senere Bestemmelse — ikke har kunnet stilles noget endeligt forslag i det foreliggende Udkast. Derimod har man i Overensstemmelse med den i de ældre førsttag anviste Vej optaget Regler i Udkastet om det mindste Antal Politibetjente, der må have. Ved Fastsættelsen af denne absolute Gramse er man gået ud fra Befolkningens Størrelse, således at der beregnes 1 Politibetjent for et vist Antal Beboere, dog med fornøden Hensyn til Forholdenes førstjellighed for Kjsbstad og Land, idet den større Tæthed af Befolkningen og de hyppigere indbyrdes Berørelser, som blive en følge heraf, kræve en forholdsvis større Politistyrke i Kjsbstæderne, — en Fordring, der også stemmer med den nuværende Politiorganisation. De nærmere Forskrifter i Udkastet om Forholdet mellem Politistyrken og Beboernes Antal stemmer med de Regler, som indeholdtes i det af Regjeringen i Rigsdagssamlingerne 1863—64 og 1864—65 forelagte Udkast, ligesom det også er i Overensstemmelse med dette, at de for Landet beregnede Politibetjente forudsættes at skulle være beredne. Gjennemførelsen af disse Bestemmelser vil viftnok kræve en ikke ubetydelig Forsøgelse af de Kommunerne for Tiden påhvillende Udgifter til Politiet, navnlig for Landets Vedkommende. Men dette må ansees for uundgåeligt. Det har allerede længe været almindelig anerkendt, at det bestående Landpoliti selv under de nuvæ-

rende Forhold de fleste Steder er utilstrækkeligt til at gjøre Fyldest, og det kan derfor ikke betvivles, at en væsentlig Forøgelse af dets Kræfter må være en aldeles nødvendig Forudsætning for, at det stal kunne tilfredsstille de langt større Krav, der i Anklagerettersgangen må stilles til Retspolitiet. Hvor vidt man skal gå i denne Retning, beror selvfølgelig på et Skjøn. Men efter Kommissionens Formening er der ikke Grund til i dette Punkt at fravige det ældre Udkast. Navnlig har man ikke kunnet finde det rigtigt at gå ned under de i hint Udkast bestemte Forholdstal, få meget mindre som Forholdenes Udvikling i det Decennium, der er hengået siden det omhandlede førsttags Fremkomst, nødvendigvis må bidrage til yderligere at forege de Vanskeligheder*), Retspolitiet under det nye System vil have at overvinde. Heri kunde der endog synes at ligge en Grund til at stille Fordringen til Politistyrkens Forøgelse højere end i de ældre Udkast. Dette har man dog af andre Grunde troet at kunne undgå, i hvilken Henseende fremhæves dels, at Politikredsenes Antal efter det foreliggende Udkast vil blive noget større og deres Udstrækning altså mindre end efter Regjeringsudkastet, dels at det foreliggende Udkast giver en noget større Frihed i Benyttelsen af de i hver Kreds ansætte underordnede Betjente. Medens det i det ældre Udkast var forudsat, at Politibetjentene i det sædvanlige Tilfælde, hvor Politikredsen omfatter baade Kjsbstad og Land, skulde ansættes særlig for By- og for Landdistrikt og væsentlig kun benyttes i det Distrikt, for hvilket de således vare ansætte, betragter det foreliggende Udkast hele Kredsen Politistyrke som en Enhed. Politibetjentene skulle

derfor efter dette ikke anfættes færligt for By eller Land, men ligesom Politimesteren og Politiassistenten for hele Kredsen, og de kunne altså benyttes overalt i denne uden anden Begrænsning, end Forholdets Natur medfører, se Nr. 2 i Slutningen.

Som allerede fremhævet ere de i Udkastets § 108 Nr. 2 optagne Forholdstal alene givne som Minimumsbestemmelser. Om og hvorvidt Politistyrken bør forøges ud over den således fastsætte absolute Gramse, er et spørgsmål, der må afgjøres efter Forholdene i hver enkelt Politikreds, idet Trangen til en saadan Forøgelse vil kunne være meget forskjellig i efter Befolkningens Levevis, større eller mindre Tæthed, samt de øvrige stedlige Forhold. Udkastet har derfor i så Henseende indskrænket sig til at bestemme, at en Forøgelse af den i fastsætte Minimumsstyrke kan finde Sted, naar vedkommende kommunale Myndigheder bevilge de fornødne Midler, og Justitsministeriet med deler Samtykke dertil.

Af de i § 108 Nr. 2 givne Bestem., melser skal endnu fremhæves, at forsåvidt der for en Kjøbstad eller et Landdistrikt beregnes mere end 4 Politibetjente, skal en af dem være Overbetjent og som saadan i Politimesterens Forfald kunne handle på dennes Vegne. Denne Sagsører, der er overført fra det ældre Udkast, og ved hvilken det er forudsat, at Betjenten oppebærer Højere Lon end de andre Politibetjente, må vistnok i flere Henseender ansees for hensigtsmæssig. På den ene Side er det ønskeligt, at der for virksomme og duelige Politibetjente bliver Udsigt til Befordring, hvilket må virke opmuntrende og ansporende, såmeget mere som denne Post efter Omstændighederne vil kunne blive en Overgang til de Højere Stillinger i Politiet. På den anden Side vil man herigjennem opnå, at vedkommende Politiembedsmand faar en Medhjælp, som ingenlunde kan ansees for ufoernøden, naar det erindres, at der her er Tale om Kjøbstæder, der have over 7,000 og Landdistrikter, som have ikke lidt over 20,000 Indbyggere. Hvad angår Antagelsen og Afskedigelsen af det underordnede Personale, har man vel troet at burde give Politimesteren Indflydelse på disse Spørgsmål derved, at der tillægges

ham Ret til at gjøre Indstilling i så Henseende, men dog anset det for rettest at lægge den endelige afgjørelse i Amtmandens Hånd. Antagelsen sker på 3 Måneders Opsigelse. De nærmere Forskrifter om det underordnede Personales Antagelse, Lønning og Afskedigelse samt Tjenesteforhold, der kunne være forskellige efter Forholdene i Landets forskellige Dele, henvises i § 108 Nr. 5 til Fastsættelse ved Regulativer eller færlige Instruxer, som udfærdiges af Justitsministeren, efter at der er givet Amtsrådene og Byrådene Lejlighed til at udtale sig.

Ifølge § 108 Nr. 3 skulle Sognefogderne og lignende bestillingsmænd fremdeles bistå Politiet efter de hidtil gjældende Regler. Skjønt der i Kommissionen har været delte Meninger om Betydningen af den Bistand, der gennem Sognefogderne ydes Politiet, har man dog været enig om, at den dem i så Henseende påhvilende Forpligtelse ikke bør ophæves, forinden det ad Erfaringens Vej har vist sig, at Politiet under den nye Ordning ikke vil have Trang til deres Understøttelse. Det må også erindres, at det ikke er Sognefogdernes eneste Forretning at yde Politimesteren Bistand, og at der således, hvis man vilde ophæve Sognefogedinstitutionen, måtte tages Bestemmelse om hvorledes de denne beskillingsmand iøvrigt påhvilende Forretninger skulde udføres. Derimod har man antaget, at det sceregne ved Fr. 28. Februar 1817 for visse Dele af Sjælland oprettede Kystpoliti må kunne bortfalde, naar den nye Sagsører træder i Virk somhed, såmeget mere som der allerede længe har været rejst Tvivl om dets nødvendighed.

Hvad angår Afholdelsen af Udgifterne ved Politiet, bestemmes det i § 108 Nr. 6, at Politimesteren og Politiassistenten Isnes af Statskassen. Hvorvidt der iøvrigt af Statskassen stal ydes noget Tilskud til Udgifterne ved Politiet, har man troet at burde henvise til afgjørelse ved særlig Lov.

Hvad angår Kontrollen med Politimyndighedernes Virksomhed, udtaler § 109 1ste Stykke i Overensstemmelse med Forholdets Natur den almindelige Regel, at de ere Justitsministeren underordnede og stå under hans øverste Tilsyn. Iøvrigt indtræder der en De-

ling, således at Politiet i sin Virksomhed for Efterforskning og Forfølgning af de Forbrydelser, som høre under Statsanklagerens Virkekreds, stå under dennes Overtilsyn, med Hensyn til sin øvrige Virksomhed derimod under Amtmandens. Denne Fordeling er en naturlig Følge af den Stilling, der i det nye System er anvist den offentlige Anklagemyndighed. På den ene Side omfatter dennes Opgave, såvidt Statsanklagerens Påtalemyndighed rækker, den hele til Forbrydelsers Forfølgning sigtende Virksomhed, derunder indbefattet Fremskaffelsen af de Oplysninger, som ere nødvendige til Anklagens Forberedelse. På den anden Side er dog — som allerede ved forrige Afsnit bemærket — Organisationen af Anklagemyndigheden ikke beregnet på at gjøre det muligt for de offentlige Anklagere ved egne Kræfter at lofe alle i dens Opgave indbefattede Hverv. Navnlig kan det efter Antallet af de Organer, der ere tildelte Anklagemyndigheden, ikke påregnes, at Statsanklageren regelmæssig kan tage Ledelsen af Efterforskning og Forunder« segelse umiddelbart i sin Hånd. På dette Punkt må der væsentlig gjøres Regning på Politiet, hvis Opgave netop også omfatter en saadan Virksomhed, og da det for så vidt arbejder for Anklagerens Djemed, er det naturligt i denne sin Virksomhed henvist til hans Ledelse og Overtilsyn. Herved bliver det muligt at opnå en virksom Kontrol med den Nævnte Side af Politiets Virksomhed — en Opgave, oer efter den nye Sagsører umuligt kan Isnes af Amtmanden — og samtidig at tilvejebringe Betingelserne for den nødvendige Samvirken mellem Anklageren og Politimyndighedens Organer. spørgsmålet om hvad der er indbefattet i det heromhandlede Tilsyn, udvikles iøvrigt andetsteds, se navnlig Lovudkastet om Strafferetsplejen § 211 og de dertil knyttede Bemærkninger i Motiverne til samme Udkast. Statsanklageren uvedkommende er derimod hele Politiets øvrige Virksomhed. Herunder falder Først og fremmest Politimyndighedens Virksomhed for de almindelige, udenfor Retsplejen liggende Politisjemed, fremdeles Underøvrighedsforretningerne, endelig Politiets Funktioner som offentlig Anklager i den Kreds af

Småsager (det nye Systems offentlige Politisager), hvis Forfølgning lige til Sagens Slutning i Første Instants er henlagt til Politimesteren. Med Henfyn til denne Virksomhed har Udkastet stillet Politimesteren under Amtmandens Overtilsyn i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler. At Politimesteren herefter i de forskellige Forgørelser af sin Virksomhed kommer til at stå under forskellige overordnede Myndigheder, tør vist nok antages ikke at ville Medføre Ulemper af Betydning. Herfor tale også de Erfaringer, man andetsteds har gjort i så Henseende. En lignende Sagsører har således allerede i længere Tid bestået i

mange tyske Stater og er netop under Henvisning til, at den ikke der har medført Ulemper, bragt i førstegang i det nye tyske Organisationsudkast af 1874 som en nødvendig Konsekvens af den offentlige Anklagers og Politiets Opgaver i Strafferetsplejen. Miskjendes kan det endelig ikke heller, at det, at Politiet på dette Område står under den offentlige Anklagers Ledelse, vil bidrage til at give dets Virksomhed den strengt lovlige Holdning, som den nye Sagsørers langt fyldigere Regler om Midlerne til Opnåelse af Straffesagers Formål forudsætte.

En Undtagelse fra den ovennævnte Ordning har Udkastet dog opstillet for den københavnske Politikreds, idet man ikke har fundet det stemmende med Politidirektørens Stilling at fætte ham i et Underordningsforhold til Statsanklageren. Udkastet fastholder derfor i Overensstemmelse med den gjældende Ret, at Politidirektøren med Hensyn til sin Virksomhed i Strafferetsplejen, ligesom i sin øvrige Embedsvirksomhed, er Justitsministeren umiddelbart i underordnet. Om Politidirektørens Stilling overfor Statsanklageren i Henseende til Efterforskningsvirksomheden henvises iøvrigt til Lovudkastet om Strafferetsplejen § 211 med dertil hørende Bemærkninger i Udkastets Motiver Side 93 — 94.

Med Hensyn til Politiets Embeds- og beskillingsmyndigheds Ansvar for Pligtovertredelser i deres Hvervs Udførelse har man kunnet indskrænke sig til en Henvisning til Lovgivningens Regler. Om den Måde, hvorpå

sådant Ansvar gjøres gjældende, indeholde Lovene af 11te Februar 1863 og 4de Februar 1871 nogle særlige, på at lette Forfølgningen beregnede Bestemmelser, som opretholdes ved §110, og til hvilke der flutter sig en Bestemmelse i Udfast til Lov om Strassereteplejen § 226, som færligt med Hensyn til Misbrug af Politiets Myndighed i dets Virksomhed for Strassereteplejen giver den Forurettede Adgang til under visse Betingelser at gjøre sin Klage gjældende på en let og hurtig Måde. Udenfor disse Tilfælde bliver Ansvaret at forfølge efter de almindelige Regler. — Paragrafens Slutningsbestemmelse, hvorefter de i Lovudkastet om Straffereisplejen §§ 24—26 givne førstestifter om offentlige Anklagers Virksomhed med fornøden Lempelse skulle bringes til Anvendelse på Politiets Virksomhed for Efterforskning og Forfølgning af Forbrydelser, trænger ikke til nogen Forklaring.